

Cal saber perdre...

Els que el dia 19, complint el nostre deure d'informadors, ens trobarem diferents vegades en el col·legi electoral de Vilanova, tinguérem ocasió de presenciar escenes vertaderament deplo- rables i vergonyoses per a la història d'un poble.

Fou una d'elles, tal volta la més ridí- cula, l'arribada d'un vellet, al qui tots coneixem per un home de pau i de bon- dat, amb el ferm propòsit de trencar l'urna, per la qual cosa portava ja pre- parat un tros de ferro.

La ràpida intervenció del regidor se- nyor Asmarats evità que pogués exe- cutar el seu propòsit i que l'infeilç vellet anés a passar la nit entre les rònegues parets de la presó, per culpa, sens dub- te, d'un mal conseller.

Un altre cas per l'istil foren les pedres que, de fora estant, tiraven alguns des- aprensus, sense saber quin era el fi que es proposaven, ni ells mateixos.

Però el fet més salvatge i més infcuu fou sens dubte la treta dels fassibles per a deixar el col·legi a les fosques en els moments en que es verificava l'escruti- ni i quan per cert els ànims estaven més excitats.

Estem segurs, seguríssims, que cap dels covards autors o iniciadors d'a- quests fets saben el que, moralment i materialment, costen unes eleccions. Sinó, parlem-ne.

Sembla que el seu propòsit era, per un mitjà o altre, suspendre l'elecció, pei sol fet de que el sufragi es mostrava desfavorable al partit en el qual militen.

I ara pregunto jo: Es que es creien que anul·lant l'elecció la segona volta la guanyarien ells? No! Quan a un partit qualsevol se li anul·la l'elecció pel sol fet de guanyar, a la segona volta guanya de més: és cosa, això, que cada dia en velem proves evidents.

El guanyar és molt bonic i honorós, però tal volta ho és més el saber perdre.

Val molt més perdre una dotzena se- guida d'eleccions que no, per a guanyar- ne unes, vessar una sola gota de sang humana, com podia molt bé haver suc- ceït el dia 19 a Vilanova.

De dos que juguïn, un o altre ha de perdre, i seria molt tonto l'home que, tenint bones cartes, deixés guanyar el contrari, pel sol fet de que aquell cridi i avaloti.

El mateix passa amb les eleccions. Si per un motiu o altre un partit compta amb molts més simpalitzants que el seu contrincant, per dret i raó infalibles ha de guanyar; oposar-se, per qualsevol

mitjà, a un fet tan just com natural, és propi d'homes covards i de poca cul- tura.

Tant d'honor té el soldat que guanya una batalla, com el que, després d'una defensa heroica, és vençut.

Cal lluitar amb armes nobles i mo- rals; jamai amb maquinacions tèrboles que posen sempre en perill la vida, l'ho- nor i l'història d'un poble, sense que en cap cas puguin donar un resultat digne i efectiu.

Cal també saber perdre.

NYAC

Agrícoles

Els castanyers

La comarca del Mogent, com la del Vallès, en general és molt poc poblada d'arbres fruiters. Són rares les masies on s'hi veu un bon estoc de tota classe de fruiters.

Això és degut principalment a dugues causes: la primera és sens dubte el poc favorable que els és el terreny d'aquesta regió del Vallès i la segona i principalís- sima la poca afició que als arbres tenen els nostres camperols.

Diem això, perquè hi ha llocs, com per exemple la part Sur, o sia tota la serra- lada de Sèllec fins arribar a la nostra riera, comarca principalment constituïda per sauló, que els arbres fruiters hi pro- ven quasi tots; en canvi, se n'hi veuen ben pocs.

Un d'aquests és el castanyer, del què anem a parlar, per ésser ara el temps de la seva sembra o plantació.

Aquest arbre, el fruit del qual és tan estimat, prova a quasi tota la comarca. Ho demostra el fet de veure'n de ben ufanosos i productius, no sols a les parts ubagues de la serra del migdia, sinó també en altres llocs baixos, com per exemple a Montmeló i Vallromanes.

La seva sembra és senzillíssima, i de dugues maneres. La millor i més senzi- lla, és agafar, ara a la tardor, castanyes que no hagin estat molt apilades en sacs, o sigui fresques, i enterrar-les a vuit o deu centímetres de fondària, al lloc on es vol que creixi el castanyer. La segona, consisteix en agafar plançons dels que produeixen les arrels dels cas- tanyers vells i trasplantar-los al lloc pre- ferit, durant l'hivern.

La primera, encara que després s'han d'empeltar, és la més segura i senzilla.

Essent un arbre aimant de l'humitat, no cal dir que serà preferible sembrar-lo a la vora de torrents i recs a ésser pos- sible ben abundants d'aigua.

L'ombra i la fruita dels castanyers és immillorable.

No deixeu, doncs, passar aquesta tar- dor sense colgar unes castanyes, que demà poden ésser la delícia dels vostres fills i la bellesa del nostre poble.

PAGÉS

Diu el Redactor Poeta...

Per fi ja hem sapigut de les eleccions el resultat. Les esquerres han perdut i les dretes han guanyat.

Sembla que s'han fet ben netes, sense haver-hi martingala; per això Esquerra i Dretes cobraran les mil de l'ala.

Al Parlament aniran aviat a fer tabola l'ex-taxista Grau Jassans i En Vidal i Guardiola.

Per parlar sense manies treient llana del clatell hi aniran el senyor Trias de bracet amb En Calvell.

I si hi ha quelcom de bo algun dia a discutir hi anirà el senyor Cambó que sap més el que ha de dir.

De tots aquests al darrera per a armar un mullader, hi anirà En Tomàs i Piera i don Jaume, l'Aiguader.

I no trobeu pas estrany que una volta ben pregat afluixi el senyor Companys el retir que ha presentat.

I ara pregunto jo que sóc molt independent, si així anirem millor o anirem més malament.

No fa molt que els de l'Esquerra prometien la disbauxa i convertir nostra terra en un país com a Xauxa.

La disbauxa ja hi ha estat, prò d'empenles i atropells; els «pagans» si els hem estat, però els de Xauxa són ells.

Per això no volem fer per ara cap profecia; esperarem l'any que ve que serà ja un altre dia.

El que si del cert ja sé i m'hi jugo una pesseta, que ho faria molt més bé vostre amic

EN PAU POETA

JOVE:

Si vols ésser presumit porta sempre un bon vestit. Molt barato et sortirà si és En Causa qui te'l fa.

Sant Roc, 14 - Granollers

Ja beveu anís Picarol?...

Francesc Ventura

GRANOLLERS :: Telèfon 75